

ĐỨC TIN GIÚP TÍN HỮU CÔNG GIÁO GIỮ VỮNG NIỀM HY VỌNG!



... Bà Anne-Dauphine Julliand là ký giả kiêm văn sĩ và là bà mẹ Công Giáo. Bà sinh ra và sống tại Paris, thủ đô nước Pháp. Ngày 10-3-2011 bà phát hành tác phẩm **"Deux Petits Pas Sur Le Sable Mouillé - Hai Bước Chân Nhỏ Trên Cát Ướt"** vồn vện hai năm sau khi bé gái Thaiis qua đời. Tác phẩm là một bản tình ca: yêu sống, yêu con và yêu THIÊN CHÚA. Hai năm sau, ngày 23-5-2013, bà lại viết cuốn "Une journée particulière - Một ngày đặc biệt" nhắc lại những yêu thương dành cho con gái Thaiis. Một ngày đặc biệt là ngày 29-2 ngày sinh nhật của bé Thaiis - mà nếu còn sống năm nay sẽ tròn 8 tuổi - và người ta chỉ có thể cử hành ngày này cứ bốn năm một lần!

Ông bà Loic và Anne-Dauphine Julliand cho ra chào đời bốn đứa con, 2 trai 2 gái: Gaspard, Thaiis, Azylis và Arthur. Đứa con gái lớn Thaiis bị mắc chứng di truyền loạn-dưỡng-bạch-cầu (leucodystrophie) và được chẩn bệnh vào năm lên hai tuổi. Các bác sĩ cho biết bé chỉ sống sót trong vòng vài tháng. Khi nhận hung tin, bà Anne-

Sauphine thì thầm vào tai con gái lời hứa:

- Con sẽ có một cuộc đời đẹp! Cuộc đời không giống các trẻ khác nhưng là một cuộc đời mà con có thể hãnh diện!

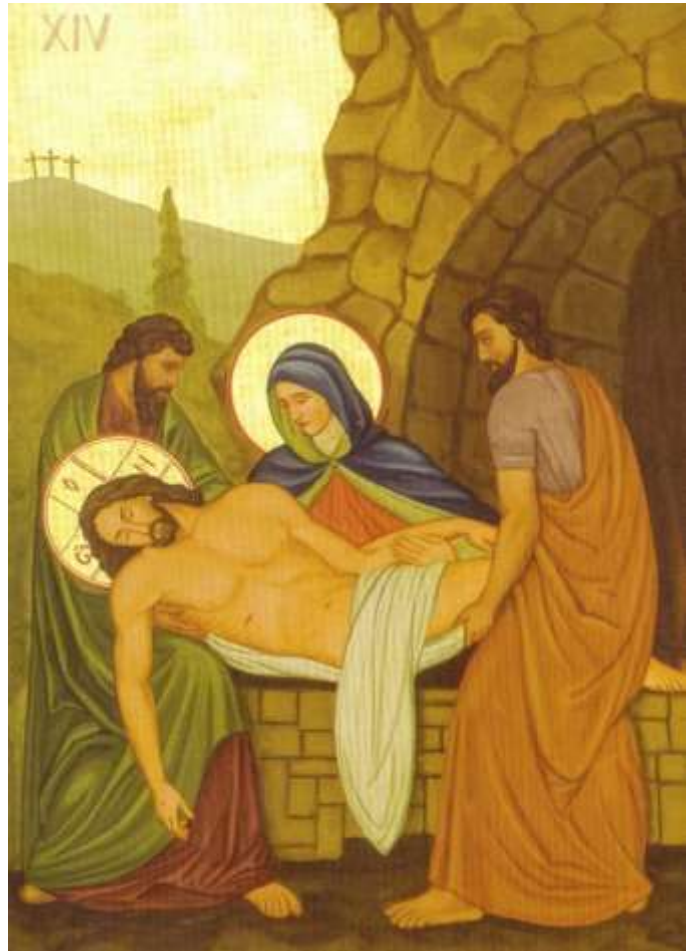
Và đúng như lời hứa. Bé Thaiis sống thêm gần hai năm và là hai năm tràn đầy yêu thương. Đúng là một câu chuyện tình yêu.

Nhưng thử thách vẫn chưa chấm dứt. Bé gái thứ hai cũng mắc cùng chứng bệnh y như chị của bé. Xin nhường lời cho bà Anne-Dauphine Julliand, bà mẹ Công Giáo trẻ thật can đảm, tràn đầy hy vọng và đặt trọn niềm tin nơi THIÊN CHÚA.

Tôi tin nơi THIÊN CHÚA ngay từ tuổi còn thơ. Đó là một Đức Tin an-bình và dễ-chịu, chưa từng biết đến thế nào là thử thách của thời gian và của lửa đốt. Đối với tôi, thật dễ dàng để tin khi cuộc đời tươi cười chào đón tôi và thật dễ dàng chúc tụng lòng khoan hồng của THIÊN CHÚA khi Ngài ban cho tôi không biết bao nhiêu ơn lành hồng phúc. Mọi sự nhẹ nhàng trôi chảy cho đến ngày căn bệnh của bé Thaiis xuất

hiện làm đảo lộn cuộc sống tôi giống y như con chó lấy căng hất tung một trò chơi được sắp xếp thật thú vị. Ngày hôm ấy, chân trời rực sáng của tôi bỗng tối sầm lại. Tương lai trong phút chốc bỗng trỗi lên những cụm mây đen dày đặc âu lo. Tôi ngưng nhìn xa mãi tận chân trời vì sợ bị lạc hướng. Tôi liền ngược mắt nhìn Trời Cao. Tôi tìm kiếm Ánh Sáng.

Trong cơn gian nan thử thách, trong cái tuột dốc choáng váng từ đỉnh một ngọn núi cao của dãy Hy-Mã-Lạp-Sơn (Himalaya) Đức Tin của tôi nơi THIÊN CHÚA đã trở thành chiếc đèn chiếu sáng. Hay nói chính xác hơn, Đức Tin đã trở thành chiếc đèn tôi mang trên trán. Những người leo núi mang chiếc đèn đánh ngay giữa trán có dây cột bao quanh đầu để nhìn rõ nơi nào họ có thể lần mò đặt chân xuống và để giữ vững bước đi. Chính chiếc đèn này cho phép tôi chiếu sáng đường đi, xua đuổi bóng đen của lo âu sầu khổ và tiến bước với lòng tin tưởng. Ánh sáng của chiếc đèn không soi đến tận đỉnh núi cao. Nó chỉ cho ánh sáng soi đủ lối đi, từng bước một, ngày qua ngày. Không đi xa hơn. Như thế nó mời gọi tôi chỉ lo cho ngày hôm nay thôi, ngày tôi đang sống mà không cần phải lo lắng cho suốt trọn cuộc đời tôi. Hôm qua đã xong, ngày mai chưa tới, chỉ có ngày hôm nay mới là hiện tại ..



Một bà mẹ vừa mất đứa con thân yêu nói với tôi nhận xét này:

- Tôi thèm được giống như chị biết là chừng nào! Thử thách trở nên nhẹ nhàng hơn vì chị có niềm tin nơi THIÊN CHÚA!

Tôi hiểu rõ ý nghĩa của câu nói. Thế nhưng .. bà mẹ này đâu biết được rằng tôi đã đau khổ đến mức độ nào! Nỗi đau đớn của bà không khác gì nỗi đau đớn của tôi. Vào giờ phút vĩnh biệt bé Thaiis tôi cảm nhận niềm đau khôn lường của một người mẹ mất đi thịt của thịt mình - cho dầu người mẹ đó có đức tin hay không - thì niềm đau mất con vẫn giống y như nhau. Vào lúc đất lạnh chôn vùi thân xác bé nhỏ mến thương của Thaiis, tôi kinh nghiệm thế nào là bóng tối, tôi sống cảnh đêm đen, như tất cả mọi người mẹ xót xa vì không bao giờ còn trông thấy đứa con yêu dấu của mình nữa.



Đức Tin không ngăn chặn đau khổ.
Đức Tin không ngăn cản nước mắt rơi
lả chả. Đức Tin không phải liều thuốc
trị bá bệnh. Đức Tin không phải
phương dược diệu kỳ chống các cơn
đau thể xác và tâm lòng. Đức Tin
không xóa bỏ các niềm đau nỗi khổ
của con người sống nơi trần gian tục
lụy. Đức Tin chỉ báo hiệu một tảng đá
ngầm nguy hiểm. Đó là nỗi thất vọng!
Nói tắt một lời, Đức Tin giúp tín hữu
Công Giáo giữ vững niềm Hy Vọng
trong mọi cơn gian nan thử thách.

... "Chỉ trong THIÊN CHÚA mà thôi, hồn tôi mới được nghỉ ngơi yên hàn. Ơn cứu độ tôi bởi Người mà đến, duy Người là núi đá, là ơn cứu độ của tôi, là thành lũy chở che: tôi chẳng hề nao núng .. Chỉ trong THIÊN CHÚA mà thôi, này hồn tôi hãy nghỉ ngơi yên hàn. Vì hy vọng của tôi bởi Người mà đến, duy Người là núi đá, là ơn cứu độ của tôi, là thành lũy chở che: tôi chẳng hề nao núng. Nhờ THIÊN CHÚA, tôi được cứu độ và vinh quang. Người là núi đá vững vàng, ở bên THIÊN CHÚA tôi hằng ẩn thân. Hỡi dân ta, hãy tin tưởng vào Người luôn mãi, trước mặt Người, hãy thổ lộ tâm can: THIÊN CHÚA là nơi ta ẩn náu" (Thánh Vịnh 62(61),2-3/6-9).

("OMBRES & lumière", Revue Chrétienne Des Personnes Malades Et Handicapées, De Leurs Familles Et Amis, No 194, Juillet-Aout 2013, trang 17)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt